Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14. Den 15de April 1894. 43de Aargang.

Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Ældste James E. Talmage for den theologiske Klasse i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

(Fortsat fra Side 199.)

Guddommens Enighed. Guddommen er et fuldkomment Billede paa Enighed med Hensyn til dens Medlemmers Egenskaber, Kræfter og Hensigter. Da Jesus var her paa Jorden, og da han tilkjendegav sig for sine Tjenere Nephiterne, vidnede han flere Gange om den Enighed, der eksisterer mellem Faderen, ham selv og den Helligaand. (Joh. 10, 30; 17, 11. 22; 3 Nephi 11, 27. 36; 28, 10; Alma 11, 44.) Dette er af Nogle blevet fortolket saaledes, at der hermed menes, at Faderen, Sønnen og den Helligaand ere eet i Substans og Personlighed, og at disse Navne i Virkeligheden repræsentere det selvsamme Individ i forskjellig Skikkelse.

En eneste Henvisning, der vil bevise denne Anskuelses Vildfarelse, burde være tilstrækkelig. Lige før Kristus blev korsfæstet, bad han for sine Disciple, de Tolv og andre Troende, at de maatte blive bevarede i Enighed, „paa det de maa Alle være eet," ligesom Faderen og Sønnen vare eet. (Joh. 17, 11. 21.) Det er urimeligt at antage, at Kristus ønskede, at hans Troesfæller skulde miste deres Personlighed og sammensmelte til eet Individ, selv om en Forandring saa modstridende Naturens Love var mulig. Kristi Ønske var, at Alle skulde være eet i Aanden, i Hensigt og Tanker; thi heri bestaar Enigheden mellem Faderen og ham selv og mellem dem begge og den Helligaand.*)

*) **Guddommens Enhed.** Orson Pratt, en af vor Tids Apostle, har givet følgende Fremstilling om Treenigheden: „Guddommen kan endvidere lignes med et Raad, bestaaende af tre Personer, der alle besidde lige megen Visdom, Kundskab og Sandhed, tilligemed samme Udvikling i enhver Henseende. Ethvert Medlem vilde være en særskilt Person eller Substans, og dog udgjøre de Tre tilsammen kun eet Raad. Det antages, at hver og en for sig indehaver den samme Visdom, Sandhed og Kundskab, som

Guds Personlighed. Fra det foregaaende Bevis slutte vi, at Faderen er et personligt Væsen, af en bestemt Form, med Legemsdele saavel som aandelige Lidenskaber. Jesus Kristus levede blandt Menneskene som en Mand, med alle naturlige Karaktertræk af et menneskeligt Væsen. Efter hans Opstandelse viste han sig i den samme Skikkelse (Joh. 20, 14, 26; 21, 1—14; Matt. 28, 9; Luk. 24, 15—44.); i denne Form foer han op til Himmelen (Ap. Gj. 1, 9—11.), og i samme Form viste han sig for Nephiterne og for de sidste Dages Profeter. Vi ere forsikrede om, at Kristus var Faderens udtrykte Billede (Hebr. 1, 3.). i hvis Billede Menneskene ere skabte. (1. Mos. 1, 26. 27; Jak. 3, 8. 9.) Derfor vide vi, at baade Faderen og Sønnen ere i Form og Skikkelse lig et udviklet Menneske; hver især af dem besidde et følbart Legeme af ubeskrivelig Finhed og Fuldkommenhed, omgivne af Herlighed og dog med Legemer af Kjød og Ben.*) (Pagtens Bog engelske Udgave, 130, 22.) Den Helligaand, ogsaa kaldet Aanden, Herrens Aand (1. Nephi 4, 6; 17, 8; 13, 12; Mos. 13, 5; Ap. Gj. 2, 4; 8, 29; 10, 19; Rom. 8, 10. 26; 1 Thes. 5, 19.), Guds Aand (Matt. 3, 16; 12, 28.), Talsmanden (Joh. 14, 16.) og Sandhedens Aand (Joh. 15, 26; 16, 13.) har ikke et Legeme af Kjød og Ben, men er en Personlighed, bestaaende af Aand. (Pagtens Bog eng. Udg. 130 22.); dog vide vi, at Aanden har vist sig i en Mands Skikkelse. (1 Nephi 11, 11.) Det er ved Aandens Medvirken, at Faderen og Sønnen handle ligeover for Menneskene (Neh. 9, 30; Es. 42, 1; Ap. Gj. 10, 19; Alma 12, 3; Pagtens Bog 102, 10; 81, 1.); formedelst den er det, at Kundskab meddeles (Joh. 16, 13; 1 Nephi 10, 19; Pagtens Bog 11, 4; 17, 4), og ved den udføres Skaberens store Værk (1 Mos. 1, 2; Job 6, 13; Ps. 104, 30; Pagtens Bog 10, 8). Den

---

de tre i Forening eller hele Raadet indehaver. De tre Personers Forening i eet Raad forøger ikke Kundskaben eller Visdommen hos Nogen af dem. Enhver Person vilde kun være eet Medlem af Raadet, naar man omtalte ham personligen, men enhver Persons Visdom og Sandhed vilde være den samme som hele Raadets og ikke en Del deraf. Hvis det var muligt at dele Sandheden og andre lignende Egenskaber i mindre Dele, saa at Faderen kunde indehave en Trediedel af Sandhed, en Trediedel af Visdom, en Trediedel af Kundskab, en Trediedel af Kjærlighed o. s. v., medens Sønnen og den Helligaand besad de andre to Trediedele af disse Egenskaber, da kunde ingen af disse Personer udgjøre „een Gud", men kun en Del af en Gud." Men efterdi en Fordeling af Visdom, Sandhed og Kjærlighed er umulig, saa har Faderen en Fylde af disse Egenskaber, ligeledes har Sønnen, og den Helligaand er ogsaa i Besiddelse af en Fylde deraf. Den Helligaand er een Del af Guddommen i Væsen, men Gud i sin Helhed i Visdom, Sandhed og andre lignende Egenskaber. Om en Sandhed kunde blive tre selvstændige og af hverandre uafhængige Sandheder ved at bo i tre Personer, da vilde der være tre Guder i Stedet for een. Men som det forholder sig, saa er Treenigheden tre i Væsen, men eet i Sandhed og lignende Principer. Det var aldrig Meningen, at Enheden, saadan som den omtales i den hellige Skrift, skulde anvendes paa Personerne, men paa Fuldkommenheden af de guddommelige Egenskaber.

*) **Mennesket efter Guds Billede.** Joseph Smith, som saa Faderen og Sønnen (se Anm. 3.), lærte de Hellige: „Gud var selv en Gang, ligesom vi ere nu, og han er nu en forherliget Mand, og sidder paa sin Trone i de høie Himle. Dette er den store Hemmelighed. Om Sløret skulde borttages nu, og den store Gud, som holder denne Verden i sin Bane, og som tillige opholder alle Verdener og alle Ting ved sin Almagt, skulde aabenbare sig, — siger jeg, om I kunne se ham i Dag, da vilde I se ham lig en Mand i Form, — lig os selv, i et Menneskes virkelige Skikkelse og Billede; thi Adam blev skabt i Guds eget Billede, Skikkelse og Udseende; han modtog Lærdomme fra Herren og vandrede og samtalede med ham, ligesom en Mand taler med en Anden." —
Journal of Discourses, 6te Aarg., Side 3.

Helligaand er Faderens og Sønnens Vidne (Ap. Gj. 5, 32; 20, 23; 1 Kor. 2, 11; 12, 3; 3 Nephi 11, 32.), den tilkjendegiver Menneskene deres Egenskaber og bærer saaledes Vidnesbyrd om de andre Personer i Guddommen.

Nogle af Guds Egenskaber.

Gud er allesteds nærværende i Naturen; der findes intet Sted i hele Skabelsen, selv det allerfjerneste, som han ikke kan udgrunde eller gjennemtrænge. Ved den Helligaands Kraft er Guddommen i direkte Forbindelse med alle Ting til alle Tider. Det er derfor blevet sagt, at Gud samtidig er allesteds nærværende; men det er ufornuftigt at antage, at en af Guddommens Personer kan være i egen Person paa flere end eet Sted ad Gangen. Guds Sandser ere af ubeskrivelig Kraft, hans Tanker af ubegrænset Omfang: hans Øje kan gjennemtrænge det evige Rum, hans Øre kan opfatte enhver Lyd; hans Evner til at flytte sig fra et Sted til et andet ere ikke begrænsede af Tid eller Rum; det er alligevel en fejlagtig Opfattelse at antage, at hans Legeme kan være paa flere Steder ad Gangen.

Gud er alvidende. Der findes Intet i Universum hverken fysisk eller aandeligt, som han ikke har skabt. Han har givet enhver Del af Materien sine Egenskaber og stadfæstet enhver Lov. Derfor er han i Besiddelse af en fuldkommen Kundskab om alle sine Gjerninger. Menneskene kunne ikke fatte eller begribe hans Almagt. Guds Visdom er uendelig.

Gud er almægtig. Han kaldes med Rette den Almægtige. Man kan se Bevis paa hans Almagt allevegne i de Kræfter, som regjere Jordens Elementer, og som styre Planeterne paa deres Baner i deres bestemte Løb og saaledes virke til fælles Gavn. Guds Almagt har ingen Grænse; Alt, hvad hans Visdom anser for Godt, har han baade Kraft og Vilje til at udføre.

Gud er en venlig, velvillig og kjærlig Fader, fuld af Ømhed, Omhu og Langmodighed, og han udviser en stor Grad af Taalmodighed mod sine skrøbelige Børn. Han er retfærdig og dog barmhjertig i sine Domme (2 Mos. 20, 5; 5 Mos. 7. 21; 10, 17; Ps. 7, 11); han beviser sin Gunst lige til Alle; og uagtet alle disse milde Egenskaber er han dog i Besiddelse af en Bestemthed, der næsten nærmer sig til Grumhed, naar det gjælder at straffe Uretfærdighed. (2 Mos. 20, 5; 34, 14; 5 Mos. 4, 24; 6, 14. 15; Jos. 24, 19. 20.) Han er nidkjær, hvad angaar hans egen Magt og den Ærbødighed, der skjænkes ham af hans Børn; det vil sige, han er nidkjær for, at sande og ædle Principer skulle gjenemføres, Principer, som kunne sammenlignes med hans egne personlige Egenskaber. Dette Væsen er vor Tilværelses Ophav, og vi have Tilladelse til at kalde ham Fader. Eftersom vi lære ham at kjende vil vor Tro paa ham tiltage. Kundskab om Gud er evigt Liv, den største af alle Guds Gaver til Menneskene.

Anden Artikel.

„Vi tro, at Menneskene ville blive straffede for deres egne Synder, og ikke for Adams Overtrædelser.“

Menneskenes Handlefrihed. De Erklæringer, som gjøres i denne Artikel, ere grundede paa det Princip, at Menneskene i deres Liv have absolut Frihed til at vælge enten at gjøre det Gode eller det Onde. Retfærdigheden, som allerede er erkjendt at være en af Guds mest udviklede Egenskaber, forbyder den Tanke at fremkomme, at Menneskene skulle faa Løfte om Belønning for det Gode, de gjøre, og trues med Straf for deres onde Gjerninger,

hvis de ikke have Kraft til at handle selvstændigt. Det er ikke mere Guds Hensigt at tvinge Menneskene til at handle retfærdigt, end at tillade Mørkhedens Magter at tvinge hans Børn til at begaa Synd. Det første Menneske i Edens Have fik Bud og Befalinger (1 Mos. 2, 17.), og det blev ham sagt, hvilken Straf der vilde følge Overtrædelsen af disse; ingen Lov kunde have været givet ham i Retfærdighed, hvis han havde været berøvet sin Handlefrihed. „Dog maa Du selv vælge, thi det er Dig givet", sagde Gud til Adam (Pearl of Great Price). Angaaende hans Handlemaade med Adam har Gud i vore Dage sagt: „Se, jeg gav ham Magt til at handle efter eget Tykke." (Pagtens Bog 10, 9.)

Da Brødrene Kain og Abel bragte deres Offer frem for Herren, blev den ældre Broder vred, fordi hans Offer blev forkastet; da tiltalte Herren Kain og forsøgte at lære ham, at han maatte forvente, at Følgerne af hans Gjerninger vilde blive i Overensstemmelse med Gjerningen selv, enten den var god eller ond, Alt efter hans eget Valg; „dersom Du gjør Godt, da er Du behagelig, og dersom Du ikke gjør Godt, da ligger Synden for Døren." (1 Mos. 4, 7.)

En Kundskab om Godt og Ondt er nødvendig for den Ophøjelse, som Gud har gjort det muligt for Menneskene at opnaa. Denne Kundskab kan bedst erholdes ved virkelig Erfaring og ved stadig at have Forskjellen mellem det Gode og det Onde for Øje. I denne Hensigt ere Menneskene blevne satte her paa Jorden, udsatte for gode og onde Magters Indflydelse, med Kundskab om de Forhold, som omgive dem, og med den himmelgivne Rettighed at vælge for sig selv. Profeten Lehis Ord ere i Særdeleshed meget tydelige: „Derfor gav den Herre Gud Mennesket Frihed til at handle for sig selv. Men Mennesket kunde ikke selv handle, uden at det blev tilskyndet af det Ene eller det Andet. . . Derfor ere Menneskene fri efter Kjødet; og alle Ting, som ere tjenlige for Menneskene, ere dem givne. Og de ere fri til at vælge Frihed og evigt Liv, formedelst den store Midler for alle Mennesker, eller Trældom og Død i Overensstemmelse med Djævelens Magt og Fangenskab; thi han søger at gjøre alle Mennesker ulykſalige, ligesom han selv er." (2 Nephi 2, 16, 27.)

Da Planen om Jordens Skabelse og dens Befolkning var under Behandling i Himmelen, gjorde Satan et Forsøg paa at betage Menneskene deres fri Villie, ved at erholde Magt til at tvinge Menneskene til at gjøre hans Vilje, og han lovede Faderen, at paa denne Maade vilde han forløse hele Menneskeslægten saa at ikke en eneste Sjæl skulde fortabes (Pearl of Great Price). Dette Forslag blev forkastet, og Faderens oprindelige Hensigt at bruge en Indflydelse, bestaaende af fornuftige Lærdomme og et opofrende Eksempel til Jordens Indbyggere, og derpaa overlade dem til deres egen fri Vilje, blev antaget, og hans enbaarne Søn blev udkaaret som hans fornemste Redskab til at sætte denne hans Plan i Udførelse.

Menneskets Ansvarlighed for dets egne Handlinger er lige saa fuldstændig som dets Handlefrihed til at vælge for sig selv. Den naturlige Følge af gode Gjerninger er Glæde og Tilfredshed, men af de onde følger Elendighed. Dette er Tilfældet i ethvert Menneskes Liv i Overensstemmelse med uforanderlige Love. Der er en guddommelig forudbestemt Doms-Plan, ved hvilken ethvert Menneske vil blive kaldet til Regnskab for sine Gjerninger. (Matt. 10, 15; 11, 22; 2 Pet. 2, 9; 3, 7; 1 Joh. 4, 17.) Og ikke alene

for Gjerninger vil Mennesket blive holdt ansvarlig, men ogsaa for hans Ord, ja selv hans Hjertes Tanker. „Men jeg siger Eder, at Menneskene skulle gjøre Regnskab paa Dommens Dag for hvert utilbørligt Ord, som de have talet." (Matt. 12, 36.) Disse ere Frelserens egne Ord. Den Uretfærdige maa ophøre med sine onde Tanker, hvis han vil forvente Naade. (Es. 55, 7.) „Og optænker ikke Ondt, den Ene imod den Anden, i Eders Hjerter, . . . thi alle disse Ting, dem hader jeg siger Herren." Sach. 8, 17.)

Johannes den Aabenbarer blev det tilladt i et Syn at se Noget angaaende den yderste Dom; han siger: „Og jeg saa de Døde, Smaa og Store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladte; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens Bog, og de Døde bleve dømte efter det, som er skrevet i Bøgerne efter deres Gjerninger. Og Havet afgav de Døde, som vare i det; og Døden og Helvede afgave de Døde, som vare i dem, og de bleve dømte, hver efter sine Gjerninger." (Aab. 20, 12. 13.) Guds Dom følger ikke altid lige straks efter Menneskenes Handlinger; gode Gjerninger belønnes ikke altid umiddelbart efter, at de ere udførte; onde Gjerninger blive sjældent øjeblikkelig straffede, og dette er Alt i Følge Guds Visdom; hvis det var anderledes bestemt, vilde den jordiske Prøvelse, der forud var beskikket for de forskjellige Menneskers Natur og for deres Tro, i stor Grad svækkes; thi hvis de vidste, at der øjeblikkelig paafulgte Glæde eller Sorg, vilde de næsten i alle Tilfælde udføre deres Gjerninger saaledes, at de kunde opnaa det Ene og undgaa det Andet. Med bestemt Hensigt er derfor Dommen opsat, paa det at hver og en kan tilfulde udvise sin virkelige Natur, det gode Menneske tiltage i Retfærdighed og de, som gjøre Ondt, faa Anledning til at omvende og forbedre sig førend den store og forfærdelige Dag. I enkelte Tilfælde har Dommen i timelig Henseende indfundet sig hastigt: Jordiske Velsignelser som naturlig Løn for gode Handlinger (Job 42, 10—17.) og Ulykke for onde Gjerninger (4 Mos. 12, 1. 2. 10—15; 16; 21, 4—6; 25, 32—36; 1 Sam. 6, 19; 2 Sam. 6, 6. 7; Ap. Gj. 5, 1—11.) ere fulgte lige efter Handlingerne. Hvad enten en saadan Hjemsøgelse tilfulde tilfredsstiller Retfærdighedens Krav, eller om en senere Dom vil finde Sted efter dette Liv, vide vi ikke, og det er af mindre Vigtighed for os. Det er sjældent, at Herren handler paa denne Maade i jordiske Anliggender. Det er Jesu Kristi Forrettighed at dømme Menneskenes Børn (Ap. Gj. 17, 31; Rom. 2, 16; 2 Kor. 5, 10; 2 Tim. 4, 1. 8; Pagtens Bog eng. Udg. 133, 2.), og han vil gjøre det, som bedst vil forfremme hans Hensigter, hvilke ere de samme som Faderens Hensigter. Apostlen Johannes siger: „Ogsaa dømmer Faderen Ingen, men har givet Sønnen al Dom, at Alle skulle ære Sønnen, ligesom de ære Faderen." (Joh. 5, 22. 23.) Og da Petrus er i Færd med at forklare Evangeliet for den gudfrygtige Kornelius, vidner han om Jesus Kristus, „at han er den af Gud bestemte Levendes og Dødes Dommer." (Ap. Gj. 10, 42.)

Mange Profeter have baaret deres Vidnesbyrd om de forfærdelige Tildragelser, som skulle finde Sted i Anledning af den store Dommedag (Es. 24, 18—20; Dan. 7, 9; 2 Thes. 1, 7. 8; 3 Nephi 26, 3—5.), og han, som skal præsidere paa dette ærværdige Dommersæde, har selv givet en Skildring af Omstændighederne (Matt. 25, 31—46; Pagtens Bog 1, 2; 10, 2; 56, 1, 2; 15,

15; 7, 24.) saa klar og tydelig, at der ikke kan være Spor af Tvivl om, at enhver levende Sjæl vil blive nødt til at erkjende det, som er skrevet, og saaledes modtage Følgerne af sine Handlinger. Herrens og hans Profeters Ord ere utvetydige og vise, at hos ham er ingen Persons Anseelse (Ap. Gj. 10, 34. 35; Rom. 2, 11; Ef. 6, 9; Kol. 3, 25.), og at al Partiskhed eller Gunst, som er modstridende retfærdige Principer, er ham ukjendt. Ingen, uden de Ugudelige og Ubodfærdige, behøve at frygte denne Dom. For de Retfærdige vil den være en Triumf. (2 Tim. 4, 8.)

Synd. Hvori bestaar Synd? Apostelen Johannes svarer: „Synden er Lovens Overtrædelse." (1 Joh. 3, 4.) I Originalteksten til de bibelske Optegnelser finde vi mange forskjellige Ord, for hvilke der i de nyere Oversættelser anvendes Ordet Synd; dog frembringe de alle en fælles Fremstilling, nemlig Noget, som strider imod Guds Vilje.*)

Eftersom Gud er Renheden og Fuldkommenheden i sig selv, saa er Alt, hvad der strider mod hans Vilje, i Modsætning til alle fremadskridende Principer og en Forfremmelse af alt det, som leder til Nedværdigelse. Med Synd menes det, der lægger Hindringer i Vejen for Menneskesjælens Udvikling, hvilket bestaar i at udføre det, som Herren har forbudt, eller undlade at gjøre det, som han har befalet. Ligesom en retfærdig Vandel leder til evigt Liv, saaledes fører Synden til Fordømmelse. Synden blev først indført i Verden af vor Erkefjende Satan (1. Mos. 2. Kap.); den er ikke af guddommelig Oprindelse; dog er det i Følge guddommlig Tilladelse, at Menneskeslægten kommer i Berørelse med Synd, thi den lærer derved Forskjellen mellem Godt og Ondt.

Syndens Straf. Som Lønnen for retfærdige Gjerninger staar i Forhold til Handlingernes Fortjeneste, saaledes er ogsaa Straffen for Synd svarende til Forbrydelsen (Pagtens Bog 92, 7; 87, 5; 99, 1; 20, 5; 2 Nephi 1, 13; 9, 26; 28, 23.). Forbryderen paalægges Straf, hvis Hensigt er Forbedring, Opretholdelse af Disciplin samt Fuldbyrdelse af Retfærdigheden. Der er Intet i Guds Natur, som tyder paa Hævngjerrighed eller Begjær efter at foraarsage Smerte; tværtimod, vor Fader kjender enhver Smerte og Pine og tillader, at vi erfare dem til vor fremtidige Gavn. Guds Barmhjertighed er aabenbar i den revsende Straf, som han tillader at komme, saavel som i de Fredens Velsignelser, som udgaa

*) **Syndens Natur.** Det engelske Ord »sin« (Dansk „Synd") repræsenterer en meget stor Forskjellighed af Udtryk, som forekomme i Originalsprogene, hvilke i den bogstavelige Oversættelse have en stor Lighed med hverandre. Saaledes forekomme, blandt andre Udtryk i det gamle Testamente følgende: setim (hentyder til Ps. 101, 3.), hvilket betyder „at afvige fra Vejen;" shegagah (3. Mos. 4, 2; 4. Mos. 15, 27.), „at forvilde sig paa Vejen;" avon, „det krogede eller forvrængte;" avel, „at vige tilside." I det ny Testamente finde vi hemartia, „ikke at naa Maalet;" parababis, „at overskride Grænsen;" parakoe, „Ulydighed mod Røsten;" paraptoma, „at falde fra Oprigtighed;" agnoema, „utilgivelig Uvidenhed;" hettema, „at give knapt Maal;" anomia, „Tilsidesættelse af Loven;" plemmeteia, „Disharmoni." De ovenanførte Eksempler ere hovedsagelig tagne fra Muller og French. Hovedmeningen i alle disse Udtryk er Afvigelse fra Guds Bud og afbrudt Samfund med Gud, ved at modsætte sig hans Fordringer. Synden var ikke et naturligt Produkt af denne Jord, den blev indført i Verden udefra. Ulydighedens Frø blev plantet i Evas Hjerte af vor Erkefjende; Frøet fæstede Rod; og megen Frugt af den Slags, som vi med ubetænksomme Ord kalde Ulykker, er Følgerne. Fra disse Dødelighedens Torne og Tidsler, er en Frelser bleven beskikket til at redde os.

fra hans Haand. Det er til ingen Nytte at anstille Betragtninger over, af hvad Natur de aandelige Kvaler skulle blive i den endelige Straf. Det, at sammenligne denne med legemlige Lidelser (Jacobs Bog 6, 10; 3 Nephi 27, 11. 12.), saasom at brændes i en Sø af Ild og Svovl, beviser, hvor indskrænket den menneskelige Forstand er til at fatte Dybheden af disse forfærdelige Straffe. (Pagtens Bog 92, 4.)

Hvad angaar denne Strafs Varighed kunne vi være forsikrede om, at den vil blive afmaalt i Forhold til den Synd, som er begaaet; og at den almindelige Fortolkning af Skriftens Ord, som lærer, at en uendelig Straf er Dommen for alle Slags Misgjerninger, er aldeles falsk. (Pagtens Bog 44, 2; 92, 4.) Ihvorvel dette Liv har en stor Indflydelse paa det tilkommende, og omendskjønt et frygteligt Ansvar hviler paa den, som forkaster Anledningen til Omvendelse, saa har dog Herren Magt til at tilgive hinsides Graven. — Og alligevel læse vi i Skriften om en evig Straf. Enhver af Gud anordnet Straf er evig, thi han er evig. (Pagtens Bog 44, 2.) Hans Straffesystem er evigt, thi det skal altid eksistere som et Sted eller en Stilling, beredt for ulydige Aander; dog skal Straffen ophøre og i alle Tilfælde, hvis en frivillig Omvendelse og Bodfærdighed er tilstede. Og Omvendelse er ikke umulig i Aandeverdenen. (1 Pet. 3, 18. 20; 4, 6; Pagtens Bog 92, 6.) Der gives dog Synder saa forfærdelige, at den Straf, der følger disse, ikke er bleven kundgjort til Menneskene. (Pagtens Bog 92, 4.) Den største Straf er forbeholdt Fortabelsens Børn.*) (Pagt. Bog 92, 4.)

(Fortsættes.)

*) „**Fortabelsens Børn**" er den forfærdelige Benævnelse paa dem, som have overskrede den nærværende Grænse for mulig Forløsning; de, som ere sunkne saa dybt i deres Ugudelighed, at de endog have tabt Kraften til at forsøge at gjøre Bedring. Disse ere dem, som have lært Guds Kraft at kjende og siden fornægte den; Saadanne, som synde med frit Forsæt, som have Kundskabens Lys; Saadanne, som have aabnet deres Hjerter for den Helligaand og siden bespotte Gud ved at fornægte hans Tilværelse, og Saadanne, som begaa Mord, hvorved de udgyde uskyldigt Blod. (Pagtens Bog eng. Udg. 132, 27.) Disse ere dem, om hvilke Frelseren har sagt, at det var bedre for dem, om de aldrig havde været fødte. (Joh. 17, 12; 2. Thess. 2, 3.) Disse skulle have Del med Djævelen og hans Engle — en Straf saa forfærdelig, at Kjendskab dertil ikke gives til Nogen uden til dem, som blive dømte dertil, skjønt Enkelte have faaet Tilladelse til for et Øjeblik at beskue dette frygtelige Syn. Disse Syndere ere de eneste, over hvilke den anden Død skal have Magt, ja, sandelig de eneste, som ikke skulle blive forløste i Herrens bestemte Tid." (Pagtens Bog 92, 4.)

Tankesprog. En god Opførsel hører med til Moralen, og det er en Pligt for Enhver, ligesom det er i Ens egen Interesse, at udøve begge.

— Samvittighed er en god Ven, men en ubehagelig Fjende.

— Anger er Ekkoet af tabt Dyd.

— Kjært Barn har mange Navne.

— Sand Lykke beror paa ærligt Arbejde; dette gjælder en Nation, en Familie eller et Individ, og alle Forsøg paa at opnaa det Første, sand Lykke, uden først at opbyde det Andet, ærligt Arbejde, føre, hvor tillokkende Udsigten dertil end synes at være, tilsidst til Skuffelse og Vanære.

Den 15de April 1894.

Præsident C. A. Carlquists Afskedshilsen.

Til de Hellige i Skandinavien.

Kjære Søskende!

Det er med særdeles Tilfredshed, jeg ser tilbage paa de hensvundne elleve Maaneder, den Tid, jeg har indehaft Præsidentskabet over denne Mission. I Følge Kaldelse forlod jeg mit Hjem for næsten to Aar siden for at udføre en Mission i mit Fødeland og ankom hertil med den Beslutning at udføre, hvadsomhelst der fordredes af mig, efter bedste Evne.

Broder Edw. H. Andersen, som den Gang præsiderede over Missionen, beskikkede mig til at arbejde i Gøteborg Konference, hvor jeg virkede omtrent ti Maaneder; jeg søgte at udføre mine Pligter under Guds Aands Vejledning, stiftede mange kjære Bekjendtskaber blandt de Hellige og erhvervede mig mange Venner blandt Fremmede. Da jeg senere hen blev kaldt til at afløse Broder Josep Christiansen for at indtage dette ansvarsfulde Kald, var det med den Attraa at hjælpe til at fremrulle Herrens Værk, stolende paa Herrens Aands Bistand og de Helliges og mine Brødres Forbønner. Og jeg føler mig opfordret til at udtrykke min Taknemlighed til de Hellige for den Tillid, som de have skjænket mig, medens jeg har indehaft denne Stilling. Mine Brødre Missionærerne er jeg inderlig Tak skyldig for den kraftige Bistand, de have ydet mig. Jeg har maaske haft mine egne Ideer, men mit højeste Ønske har været at udføre mine Pligter paa en for Gud antagelig Maade og til hans Værks Forfremmelse paa Jorden, og i Alt har jeg forsøgt at handle i Overensstemmelse med mine Foresattes Ønsker, eftersom jeg forstaar, at det er den eneste Vej, hvorpaa vi med Tryghed kunne vandre.

Jeg ønsker nu at sige til de Hellige: Værer trofaste i Eders Pagt, og Gud vil være med Eder. Bliver aldrig trætte af at gjøre det Gode, spreder Evangeliets Lys omkring Eder baade i Ord og Handlinger, og I skulle tilsidst se Frugten af Eders Arbejde. Til mine Brødre Missionærerne ønsker jeg blot at sige: I vide Eders Pligter, I vide, hvad Herren fordrer af Eder, søger derfor at opfylde disse Fordringer, og holder Eder rene fra Alt, som kan lede Eder bort fra Herrens Sag. Arbejd, medens der endnu er Tid, og Herren vil i sin egen bestemte Tid skjænke Eder Lønnen for Eders Opofrelser.

Det var Præsident Lunds Ønske, at jeg skulde besøge de forskjellige Konferencer i dette Foraar, og i Følge dette hans Ønske overværede jeg i Forening med Ældste Peter Sundwall Konferencen i Malmø, hvor vi havde en god og ypperlig Tid tilsammen. Jeg rejste ogsaa til Aarhus, men modtog der et Telegram, som underrettede mig om, at min Hustru var syg, at jeg var afløst med Tilladelse til at rejse hjem, og at Ældste Peter Sundwall var kaldet til at indtage min Plads. Jeg forblev Konferencen over i Aarhus og har siden været sysselsat med at overlevere Missionens Affærer.

Det er med stor Glæde, jeg overleverer Præsidentskabet til Broder Sundwall. Han er en Mand af stor Erfaring og jeg haaber, at de Hellige og Missionærerne ville skjænke ham den samme Grad af Tillid og Fortrolighed, som saa rigelig er blevne mig til Del. Jeg byder Eder Alle Farvel, Søskende og Medarbejdere, og nedbeder Guds Velsignelse over Eder, idet jeg haaber at møde de fleste af Eder i Zions Dale i en nær Fremtid.

Jeg forbliver Eders Broder i Sandhedens Pagt,

C. A. Carlquist.

Præsident Peter Sundwalls Hilsen.

Til de Hellige i Skandinavien.

Da jeg gjennem Herrens Tjenere er bleven kaldet til at arbejde i den Skandinaviske Mission, samt til at afløse Broder C. A. Carlquist, som har fuldendt sin ansvarsfulde Virksomhed i disse Lande, er jeg villig til at adlyde Kaldelsen og til efter bedste Evne at arbejde paa det Sted, som mine Foresatte have bestemt for min Virksomhed.

Jeg selv føler mig svag og ufuldkommen til at udføre de Pligter, der ere forbundne med et saa ansvarsfuldt Kald som dette, og hvis jeg skal kunne udføre noget Godt og opfylde min Mission paa en Maade, som kan give Tilfredsstillelse og tjene til min og mine Søskendes og Medmenneskers Velsignelse, behøver jeg dertil vor himmelske Faders Hjælp og Bistand.

At Herren, som ikke fordrer mere af Nogen af os, end vi kunne udføre, hvis vi trofast beflitte os derpaa, vil bistaa mig og skjænke mig Aandens Lys til Vejledning, naar jeg søger ham derom og gjennem mit Liv og min Vandel gjør mig værdig dertil, derom er jeg forvisset; men jeg føler min Ufuldkommenhed, og jeg ønsker, at de Hellige ville ihukomme mig i deres Bønner til Gud, at jeg maatte erholde nødvendig Visdom og Kraft til at udføre de Pligter, som paahvile mig i mit Arbejde i Missionen.

Jeg føler mig taknemlig for den gode Modtagelse, jeg har erholdt fra de Hellige og fra Præsident Carlquist. Jeg haaber, at han, som paa Grund af sin Hustrus Sygdom pludselig fik Bud om at rejse hjem til Zion, skal faa den Glæde atter at gjense sin Hustru og sine Børn i Live og i Nydelsen af Helbred og Sundhed. Jeg er vis paa, at vore Brødre, som arbejde i Missionen, og de Hellige i Almindelighed, som have lært at kjende og elske Broder Carlquist, og som sætte Pris paa ham for den Nidkjærhed, han har lagt for Dagen, og for den Venlighed, som han har udvist overfor Alle, ville forene sig med mig i et oprigtigt Ønske om, at Gud maa velsigne ham samt give ham en god og lykkelig Hjemrejse, og at han maa nyde en behagelig Gjenforening med sin Familje og sine Venner i vort kjære Bjerghjem.

Maatte Herrens Velsignelse hvile over mine Brødre, som arbejde i Missionen, og de Hellige i Almindelighed. Jeg haaber at vor forenede Stræben skal

gaa ud paa efter bedste Evne at søge at arbejde for hans Værks Udbredelse iblandt vore Medmennesker og at lære dem Livets og Saliggjørelsens Principer.

Eders Broder i Pagten
Peter Sundwall.

Al Korrespondance vedrørende den skandinaviske Mission bedes for Fremtiden adresseret til Peter Sundwall.

Ankomst af Missionærer.

Følgende Brødre fra Utah ere nylig ankomne til Kjøbenhavn for at arbejde i den skandinaviske Mission: Den 30te Marts via Liverpool Peter Sundwall fra Fairview, Sanpete Co. — Den 31te Marts via Rotterdam Peter Nielsen fra Harrisville, Weber Co., og Peter Swenson fra Sugar House, Salt Lake Co. — Den 2den April via Liverpool Heber C. Christensen fra Richfield, Sevier Co., og Louis C. Larson, fra Fairwiew, Sanpete Co.

Alle ere hjertelig velkomne.

Afløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældste C. F. B. Lybbert løses fra at arbejde i Aalborg Konference;

Ældste August Carlson løses fra at præsidere over Stockholm Konference.

Vi ønske disse Brødre en behagelig Hjemrejse, og at de med Glæde maatte mødes med deres Kjære i Zion.

Beskikkelse.

Ældste N. R. Lindahl beskikkes til at præsidere over Stockholm Konference.

Ældste Peter Swenson beskikkes til at arbejde i Gøteborg Konference.

Ældste Peter Nielsen beskikkes til at arbejde i Skåne Konference.

Ældste Heber C. Christensen beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Ældste Louis C. Larson beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

C. A. Carlquist,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Aarhus, den 28. Marts 1894

Præsident C. A. Carlquist.

Kjære Broder!

Det kunde maaske være af Interesse for Dem at høre nogle faa Ord fra denne Konference.

Jeg har personlig besøgt alle Grenene i Konferencen paa een nær, og denne Gren har været besøgt ved Sendebud.

Brødrene føle Alle vel, og med et Par Undtagelser have de nydt en god Helbred gjennem Vinteren; omendskjønt Herrens Værk ikke har haft den Fremgang, som vi kunde have ønsket, ere dog ikke saa Faa blevne tillagte Kirken. Der findes Enkelte, som, naar de lære at kjende „Faderens Vilje", ere villige til at tage Korset op og følge ham, som var en Ven af de Fattige i Aanden, selv om de derved paadrage sig Verdens Had.

Brødrene i de forskjellige Grene virke med utrættelig Iver for at gjøre deres Medmennesker „vise til Salighed ved Troen paa Jesus Kristus". (2 Tim. 3, 15.) De blive ikke trætte; ejheller tabe de Modet, men haabefulde kaste de Brødet paa Vandet med stor Forventning om at finde det efter mange Dage. Sæden, der udsaaes, har Spireevne i Menneskenes Hjerter, og hvis de ville tillade Guds Aand at virke paa dem, ligesom Solstraalerne virke paa den naturlige Sæd, da vil den fæste Rod og saa bære Frugt i sin Tid. Vi udbrede Lys og Sandhed, hvilket er en Guds Kraft til Saliggjørelse til dem, der adlyde samme og forblive trofaste indtil Enden. Paulus siger: „Jeg plantede, Appollos vandede, men Gud gav Vækst," og saaledes haabe vi, omendskjøndt denne Slægt for Nærværende elsker Vellyst mere end den elsker Gud, at i det Mindste en Del af den Sæd, vi udsaa, vil spire og vokse, førend Hjemsøgelsens Dag kommer.

Vi have stiftet Bekjendtskab med Mange og baaret vort Vidnesbyrd til dem, hvilket har bidraget til at bilægge Fordomme og falske Traditioner. Vi begyndte for et Par Maaneder siden at udsprede nogle smaa Traktater, betitlet „Glædelige Tidender," paa hvilke Bekjendtgjørelse om vore Forsamlinger var paatrykt med store Typer; Formaalet var at aflevere et af disse Skrifter til hver Familje i Aarhus. Dette Arbejde er nu fuldbyrdet, vi have saaledes udspredt 8,444 Skrifter; 95 nægtede at læse dem og kunne saaledes ikke nødes til at modtage dem. 59 Anledninger gaves til at bære vort Vidnesbyrd og til nøjere at forklare Evangeliets Principer.

De lokale Brødre uddelte Skrifterne og udviste megen Iver og Nidkjærhed i at fuldbyrde dette store Foretagende; de bidroge ligeledes til at betale disse Skrifter. Vi haabe at være i Stand til at fortsætte med dette Arbejde. Brødrene i Randers, Grenaa og Esbjerg ere i denne Tid beskjæftigede med samme Gjerning. Maatte Herren velsigne Alle, som arbejde for at udbrede Lys og Sandhed.

En kjærlig Hilsen til Eder Alle.

Deres Broder i Kristo

C. W. Sorensen.

Konferencen i Malmø

Lørdagen den 31te Marts og Søndagen den 1ste April 1894.

Konferencen aabnedes med en Forsamling i de Helliges Lokale, Villa Qvarngatan 3 & 3 A, Lørdag Aften Klokken 8.

Følgende Brødre fra Zion vare tilstede: Missionspræsident C. A. Carlquist og Ældste Peter Sundwall; G. W. Lindquist og H. H. Sundstrøm i Besøg, den Første paa sin Hjemrejse og den Sidstnævnte paa Vejen til sin Arbejdsmark; Konferencepræsident Charles Sorensen og Ældsterne Peter Jenson, Niels Mattson, Niels Monson, Niels Sandberg, L. S. Hansen, N. M. Jenson, Geo. W. Johnson, Martin Olson og James Larson.

Mødet aabnedes med Sangen Nr. 82. Bøn af Ældste N. M. Jensen. Sangen Nr. 118 blev affungen. Præsident Charles Sorensen udtalte sin Tilfredshed ved at se saa Mange forsamlede og haabede, at Herrens Aand vilde raade og vejlede dem, som skulde tale under Konferencen. Forstanderne for de forskjellige Grene afgave Rapporter om Stillingen i deres respektive Arbejdsmarker og talte paa en opmuntrende Maade om Udsigterne for Fremtiden. Derefter talte Ældsterne Geo. W. Johnson, N. M. Jensen, Niels Sandberg, Martin Olson og Niels Mattson hver en kort Stund og bare kraftige Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder. Til Afvekslng blev Salmen Nr. 49 affungen. Præsident C. A. Carlquist udtalte sin Glæde over at mødes med de Hellige i Malmø, tilskyndede Missionærerne til Flid og Nidkjærhed for Sandhedens Udbredelse, opmuntrede de Hellige til Trofasthed og formanede dem til i deres Tro, Bønner og Handlinger at opholde og understøtte Missionærerne i deres Arbejde.

Ældste Peter Sundwall, som nylig var ankommen til Skandinavien, talte om Vigtigheden af en Missionærs Kaldelse og Nødvendigheden af til alle Tider at være ledet af Herrens Aand. Mødet sluttedes med Sangen Nr. 103.

Taksigelse af Ældste Charles Sorensen.

Søndag Form. Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afsyngelsen af Salmen Nr. 28. Bøn af Ældste L. S. Hansen. Salmen Nr. 134 blev afsungen. Ældste Adam Petersen, Præsident over Kjøbenhavn Konference, Ældste Peter Nielsen fra Zion samt nogle Medlemmer af Kjøbenhavns Sangkor ankom med Baaden fra Kjøbenhavn. Præsident Charles Sorensen gav en samlet Rapport over Stillingen i Konferencen og det Arbejde, som er blevet udført i det sidste Halvaar. I Skaane Konference er 5 Grene, af hvilke tre have Forsamlingslokale, hvor regelmæssige Forsamlinger afholdes; een Søndagsskole med 25 Elever og en unge Mænds Forening med 20 Medlemmer. Af det lokale Præstedømme ere 8 Ældster, 8 Præster, 7 Lærere og 4 Diakoner. Medlemmernes Antal, Præstedømmet iberegnet, er 227, hvoraf 56 betale Tiende. „Nordstjärnan" har 90 Abonnenter i Konferencen, deraf 20, som ikke tilhøre Kirken. I sidste Halvaar ere 17 døbte, 3 emigrerede, 3 udelukkede, 3 døde og 5 Børn ere velsignede. Missionærerne have holdt 241 Forsamlinger, haft 644 evangeliske Sam-

taler, udspredt 704 Skrifter og Bøger samt solgt 188; de havde besøgt 963 Familjer. I det Hele taget ere Udsigterne for Fremtiden ganske lovende.

Ældste George W. Lindquist talte om Evangeliets Gjengivelse og de Tegn, hvorpaa man kan kjende Kristi Kirke i alle Tidsaldre. Til Afveksling blev Salmen Nr. 242 afsungen. Ældste Peter Jensen talte om Nødvendigheden af guddommelig Myndighed for at kunne forkynde Evangeliet og om Maaden, hvorpaa vi kunne forstaa, hvem der har Myndighed, og hvem der ikke har den.

Præsident C. A. Carlquist talte om Indsamlingen og Hensigten med den, samt om det store Missionsarbejde, som udføres ved det trykte Ords Udspredelse. Mødet sluttedes med Afsyngelsen af Salmen Nr. 255. Taksigelse af Ældste Niels Monson.

Søndag Efterm. Kl. 4,30.

Konferencen fortsattes i Hotel Stockholm. Forsamlingen afsang Salmen Nr. 28. Bøn af Ældste Geo. W. Johnson. Salmen Nr. 242 blev sungen.

Præsident C. A. Carlquist talte en Stund om Missionsvirksomheden og om den Orden, der er i Kirkens Organisation, hvorefter han oplæste Navnene paa Kirkens Autoriteter, for at de Hellige kunde vise, at de ere villige til at opholde dem i deres Tro og Bønner, ligesaa Missions-Autoriteterne i følgende Orden:

Anthon H. Lund som Præsident over den europæiske Mission;

C. A. Carlquist som Præsident over den skandinaviske Mission, med John A. Olsen og Chas. J. Wahlquist som Medhjælpere i Udgivelsen af det trykte Ord;

Charles Sorensen som Præsident over Skaane Konference og som Forstander for Malmø Green med Martin Olsen som hans Medhjælper;

James Larson som Forstander for Lund Gren;

L. S. Hansen som Forstander for Helsingborg Gren med Peter Nielsen som Medhjælper;

Niels Monson som Forstander for Kristianstad Gren med Niels Sandberg som Medhjælper;

Niels M. Jensen som Forstander for Karlskrona Gren med Niels Mattson som Medhjælper;

Peter Jensen som omrejsende Ældste i Konferencen.

Ældste Adam Pedersen talte om vor Forudtilværelse og Hensigten med at vi ere satte her paa Jorden, at Evangeliet er givet for at lede os tilbage til vor himmelske Faders Nærværelse. Til Afveksling blev Sangen Nr. 134 afsungen.

Ældste Peter Sundwall talte om Virkningerne af det sande Evangelium, om Vigtigheden af at udvise et godt Eksempel og et oprigtigt Levnet samt Nødvendigheden af at holde Guds Bud og Love. Han talte ogsaa om Nødvendigheden af fortsat Aabenbarelse i Kristi Kirke.

Mødet sluttedes med Sangen Nr. 103, Taksigelse af Ældste Niels Sandberg.

Søndag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Sangen Nr. 3. Bøn af Ældste Geo. W. Lindquist. Sangen Nr. 106 blev sungen. Præsident Charles Sorensen fremlagde Kristi Lære paa en klar og tydelig Maade og beviste, at de Sidste-Dages Helliges Lære er i Overensstemmelse med den. Han bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse, efter at det har været borttaget fra Jorden en lang Tid. Sangen Nr. 118 blev afsungen.

Præsident C. A. Carlquist talte om Nødvendigheden af Guds Aands Vejledning, om Kirkens Frafald kort efter

Apostelens Tid og Aarsagerne dertil, om Kirkens Organisation i vor Tid gjennem Profeten Joseph Smith og om det store Fremtidsprogram, som ligger foran de Sidste-Dages Hellige.

Konferencen hævedes til ubestemt Tid. Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen 219. Taksigelse af Ældste Peter Sundwall.

Mandag Form. den 2. April

afholdtes et Præstedømsmøde, hvor alle Missionærerne og mange af de lokale Brødre vare tilstede. En god Aand var raadende, og mange gode Formaninger og Raad bleve givne. Alle Forsamlingerne under Konferencen vare godt besøgte af baade Søskende og Fremmede; i Særdeleshed var dette Tilfældet Søndag Eftermiddag og Aften. De Fremmede syntes at være vel tilfredse, og de Hellige glædede sig ved den aandelige Fest, som de havde havt Lejlighed til at deltage i.

Niels Monson,
Skriver.

Konferencen i Aarhus

afholdtes Lørdagen den 7de og Søndagen den 8de April 1894.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Missionspræsident C. A. Carlquist, Ældste Peter Sundwall, Konferencepræsident i Kjøbenhavn Adam Pedersen, Konferencepræsident i Aarhus C. W. Sørensen og Ældsterne P. M. Jensen, William Sørensen, Anthon Nielsen, W. Buckholt, W. J. Sorensen, Jacob Larsen, Niels A. Nielsen, H. A. Thomsen, P. C. Jensen, James Andersen, Hans Jørgensen, Hans Andersen, John Johnsen, J. J. Plowman, A. N. Kongstrup, Andrew Eskelsen og L. C. Larsen.

Det første Møde afholdtes Lørdag Aften Kl. 8. Salmen Nr. 72 blev først afsungen; dernæst blev Aabningsbønnen opsendt af Ældste C. W. Sørensen. Salmen Nr. 136 blev afsungen. Konferencepræsident C. W. Sørensen bød de Tilstedeværende velkommen og udtalte de bedste Ønsker for denne Konference. Grensforstanderne fra de forskjellige Grene afgave derefter deres Rapporter, af hvilke det fremgik, at Tilstanden var meget god, og Udsigterne for Evangeliets Fremme vare for de fleste Grenes Vedkommende meget lovende. Salmen Nr. 274 blev afsungen. Missionspræsident C. A. Carlquist udtalte sin Glæde over det Arbejde, som Missionærerne og det lokale Præstedømme havde udført siden sidste Konference. Han bar sit Vidnesbyrd om Evangeliet, talte opmuntrende til de Hellige og paamindede enhver om, at bede Herren udgyde sin Aand i rigt Maal over denne Konference. Mødet sluttedes med Afsyngelsen af Salmen Nr. 266. Taksigelse af Ældste Peter Sundwall.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen 247, derefter Bøn af Ældste W. Sørensen, hvorpaa Salmen Nr. 10 blev sungen. Konferencepræsident Sørensen gjorde nogle indledende Bemærkninger, hvori han særlig paamindede de Hellige om at møde til denne Konference med den Attraa at ville blive belærte og opbyggede. Han omtalte derefter Missionærernes Arbejde i Evangeliets Tjeneste og ligeledes det lokale Præstedømmes Nidkjærhed i Udspredelsen af vore Skrifter; han var meget

tilfreds med sine Brødres Arbejde. Konferencepræsident Adam Pedersen fra Kjøbenhavn begyndte med at tale over Lignelsen om de ti Jomfruer og omtalte derefter de forskjellige Pligter, der paahvile de Hellige, samt opmuntrede til at efterleve Herrens Bud og Love. Konferencepræsident C. W. Sørensen gav derefter en statistisk Rapport over de seks Grene i Konferencen som følger: Missionærer fra Zion, 1 Højpræst og 15 af de Halvfjerds. Det lokale Præstedømme tæller 34 Ældster, 6 Præster, 12 Lærere og 5 Diakoner. Medlemmernes Antal er 281. Total: lokale Præstedømme og Medlemmer 338. Siden den sidst afholdte Konference ere 25 døbte, 1 tilflyttet, 8 emigrerede, 8 udelukkede, 1 død, 3 bortflyttede og 28 Børn velsignede.

Missionspræsident C. A. Carlquist føjede nogle Bemærkninger til ovenstaaende Rapport og gav de Hellige mange gode Raad; han tilskyndede de Hellige til at leve saaledes, at Herren med Velbehag kunde skue ned paa dem. „Et kjærligt Hjem" blev derefter afsungen, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste P. M. Jensen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelsen af Salmen Nr. 249; derefter Bøn af Ældste John J. Plowman, hvorpaa Salmen Nr. 44 blev afsungen. Missionspræsident C. A. Carlquist talte om Kirkens Organisation og Styrelse og foreslog derefter Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, hvilket blev enstemmigt vedtaget og viist ved Hænders Opløftelse. Dernæst foresloges ligeledes Missionærerne i deres forskjellige Virkekredse, nemlig: C. W. Sørensen som Præsident over Aarhus Konference, ligeledes som Forstander for Aarhus Gren med P. M. Jensen og William Sørensen som Medhjælpere; Esbjerg Green, Anthon Nielsen som Forstander og W. Buckholt og W. J. Sørensen som Medhjælpere; Grenaa Green, Jakob Larsen som Forstander og Niels A. Nielsen som Medhjælper; Horsens Green, H. A. Thomsen som Forstander og P. C. Jensen som Medhjælper; Odense Green, James Andersen som Forstander og Hans Jørgensen og Hans Andersen som Medhjælpere; Randers Green, John Johnsen som Forstander og J. J. Plowmann, A. N. Kongstrup, Andrew Eskelsen og L. C. Larsen som Medhjælpere. Præsident Carlquist omtalte sin Afløsning og fremstillede for de Forsamlede hans Eftertræder, som nu var nærværende, nemlig Ældste Peter Sundwall.

Ældste Sundwall fremstod og gjorde nogle indledende Bemærkninger angaaende hans Sendelse til disse Lande i Herrens Tjeneste; han omtalte det sørgelige Budskab, som Broder Carlquist havde modtaget fra sit Hjem pr. Cabel, hvilket havde haft hans øjeblikkelige Afløsning til Følge. Derefter talte han om Profeten Josephs Smiths guddommelige Mission og Kirkens Oprettelse i vore Dage samt fremlagde Begyndelses-Læren i Kristo.

Præsident C. W. Sørensen bar i Korthed sit Vidnesbyrd.

Mødet sluttedes med Sang, og Taksigelse af Ældste J. Andersen.

Søndag Aften Kl. 8.

Aftenmødet aabnedes med Afsyngelsen af Salmen Nr. 208; derefter Bøn af Ældste Adam Pedersen, hvorefter Sangen, kaldet „Bønnen", blev afsungen.

Missionspræsident Carlquist fremstod og omtalte en stor Del af Evangeliets Principer samt gav de Hellige ypperlige Raad og Lærdomme.

Præsident C. W. Sørensen bekræftede Sandheden af den forrige Talers Ord og bar sit Vidnesbyrd, at dette Værk er af Gud; han formanede Alle, som endnu ikke havde annammet Evangeliet, til at undersøge det, gjorde derpaa nogle Slutningsbemærkninger og hævede Konferencen til ubestemt Tid.

Konferencen sluttedes med Afsyngelsen af Salmen Nr. 20 og Taksigelse af Missionspræsident C. A. Carlquist.

Peter S. Christiansen,
Skriver.

Vaarlængsel.

(Fra „Bikuben.")

I Morgenstunden saa sval og skjøn,
Naar vi se Lunden staa lys og grøn,
Let Sorgen glemmes,
Og Sindet stemmes
Til Tak og Bøn.

Se Fuglen gynger paa liden Kvist,
Den Lovsang synger sin Skaber vist,
Sin Tone hæver,
Mens let den svæver
Til Toppen hist.

Den Blomst fremskyder af spæde Knop,
Med Vellugt fryder den nøgne Top,
Det Øjet mætter
Og Hjærtet letter
Fra Tungsind op.

Dugdraaber hvile lig Perler smaa;
Solstraaler smile, og Glans de faa.
Det Fryd mig yder,
En Velkomst byder
Mit Haab at naa.

Vor Gud er kjærlig og viis og stor,
Naturens Herlighed viser Spor
Af Almagts Hænder,
Hvorhen vi vender
Os paa vor Jord.

Naar Liljen klædes saa yndelig,
Og Fuglen glædes og fryder sig,
Hvor tør Du sige,
At Gud kan svige
Og glemme Dig.

Naar Jord forbandet, udsmykkes saa,
Hvad ganske Andet vi skue faa,
Naar en Gang kommer
Den Frydesommer,
Guds Børn attraa.

Saa nu min Længsel med Vaar opstaar,
Fra Mismods Fængsel mit Hjærte gaar.
Naar Vinteren ødes,
Nyt Haab mig fødes
Om evig Vaar.

Julie Johannesen,
Maple Plain, Minn.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. A. Carlquist, Sankt Paulsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1894.